

udnævne et medlem til den kommission, der i fredstraktaterne forudsættes at skulle undersøge spørgsmål af denne art.

Bolivia, Canada og De Forenede Stater fremsatte et resolutionsforslag, der gik ud på, at man burde spørge den mellemfolkelige domstol, om 1) den diplomatiske noteveksling havde afsløret en sådan uenighed, at den burde gøres til genstand for den fremgangsmåde, der er forudset i fredstraktaterne, og 2) i tilfælde af et bekræftende svar herpå, om de tre regeringer var forpligtet til at opfylde fredstraktaternes bestemmelser, herunder udnævnelse af deres repræsentanter til traktatkommissionen, 3) i tilfælde af et bekræftende svar på spørgsmål 2, om generalsekretæren for De Forenede Nationer, dersom den ene part undlod at udnævne en repræsentant til traktatkommissionen, ville være bemyndiget til at udnævne det tredje medlem til kommissionen, og 4) i tilfælde af bekræftende svar på spørgsmål 3, om en traktatkommission bestående af en repræsentant for hver af parterne og et tredje medlem udnævnt af generalsekretæren for De Forenede Nationer ville udgøre en kommission i traktaternes forstand, der er kompetent til at tage en endelig og bindende afgørelse med hensyn til den omhandlede uoverensstemmelse.

Australien fremsatte et forslag, der gik ud på at indbyde den rumænske regering til at sende en repræsentant til kommissionen for, uden stemmeret, at deltage i diskussionen. Forslaget blev vedtaget med 41 stemmer, deriblandt Danmarks. Den rumænske regering afslog imidlertid indbydelsen.

Allerede i begyndelsen af debatten fandt der en drøftelse sted mellem de nordiske landes repræsentanter, hvorunder man endes om det rimelige i, at man fra disse lande tog ordet i dette spørgsmål, idet de havde et særligt ansvar for den fremgangsmåde, der under den sidste plenarforsamling var blevet fulgt i spørgsmålet. Som følge heraf tog den danske repræsentant K. Amby ordet. Han citerede den af udenrigsminister

Gustav Rasmussen i plenarforsamlingen den 12. april 1949 fremsatte udtalelse om grunden til, at de nordiske lande ikke kunne stemme for spørgsmålets optagelse på dagsordenen for 3. forsamlings 2. del*), og fremhævede, at den danske delegation alligevel fandt det naturligt at støtte Bolivias forslag om at følge den i fredstraktaterne foreskrevne fremgangsmåde. Derimod ville delegationen ikke kunne stemme for resolutionen, såfremt den ændredes til at udtale en dom i sagen. Han beklagede, at kun to af signatarmagterne havde opfyldt kravene i resolutionen af 30. april 1949. Han sluttede med at udtale håbet om, at Ungarn, Bulgarien og Rumænien, der havde søgt om at blive optaget i De Forenede Nationer, ville vise sig lige så villige som De Forenede Stater og Storbritannien til at acceptere den mellemfolkelige domstols responsum som bindende.

Et australsk ændringsforslag om at nedsætte en særlig ad hoc komité til at undersøge forholdene fik kun 5 stemmer. 29 stemte imod, deriblandt de fire nordiske lande, og 22 stemte ikke.

Derimod vedtoges et af Brasilien, Libanon og Holland fremsat ændringsforslag af mindre indgribende art. De nordiske lande afholdt sig fra at stemme for dette.

Resolutionen vedtoges i sin ændrede affattelse af udvalget med 41 stemmer mod 5.

Spørgsmålet blev forelagt plenarforsamlingen i dets møder den 21. og 22. oktober 1949, og resolutionen blev uden ændringer vedtaget den 22. s. m. med 47 stemmer for, 5 imod og 7 stemmer ikke.

Såvel i udvalget som i plenarforsamlingen blev der holdt meget kraftige taler både fra resolutionsstillerne og fra østblokken med undtagelse af Jugoslavien, der ikke deltog i afvisningen af resolutionen, men undlod at stemme.

7. Interimsudvalget.

Interimsudvalget havde afgivet en beretning om dets nedsættelse, varighed og arbejdsområde, der konkluderede i et udkast

*) Se beretn. 3. saml. 2. del, s. 13.